

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmæ Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldu>

Lvgdvni, 1585

De peccato conuicij, & de his quæ cohibent homines ab hoc peccato. Cap.
IX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46161)

De peccato conuicij, & de his quæ cohibent homines ab hoc peccato. CAP. IX.

Sequitur de peccato conuicij, à quo peccato. ¶ Primo debet cohibere hoc quod conuiciū multum vulnerat cor eius, ut dicitur Eccl. 28. Flagelli plaga liuorē facit: plaga autem lingue comminet ossa. Hieron. Sicut homo cauet ne percutiat aliquem cum baculo: sic cauere debet ne percutiat eū conuicio. ¶ Secundo deberet cohibere homines à conuicio hoc, quod conuiciū charitatem seu amicitiam destruit, quæ est via excellentior. Vnde Eccles. 22. Mittens lapidē in volatilia, deiciet illa: sic & qui conuiciatur amico, dissoluit amicitiam. ¶ Tertio deberet cohibere à vitio hoc: quod non de facili fit concordatio post conuiciū dictum. Vnde Eccl. 21. Ad amicum etiam produxeris gladium, non desperes. Est enim regressus ad amicum. Si aperuit os triste, non timeas: est enim concordatio: excepto conuicio: & impetoria & superbia & misterij reuelatione, & plaga dolosa. ¶ Quarto deberet homines cohibere à peccato conuicij, quod homo stultus huic peccato vix corrigitur. Vnde Ecclesiast. 23. Homo affluens verbis improprij, in omnibus diebus suis non erudietur. ¶ Quinto deberet cohibere homines à conuicio hoc, quod illi qui conuicia dicunt, frequenter conuicia audiunt. Vnde Sapiens: Qui pergit dicere quæ vult, audiet quæ non vult. Prouerbior. decimotertio: Impius confundit & confundetur. Prou. 26. Qui voluit lapidem, reuertetur ad eum. ¶ Sexto deberet cohibere homines à conuicio hoc, quod conuiciū dignum facit hominem morte æterna. vnde Matthæi quinto: Qui dicit fratri suo, fatue, reus erit gehænæ ignis. ¶ Septimo deberet cohibere homines à conuicio hoc, quia dicere conuiciū libenter homini, signum est impietatis & magis peruersitatis. vnde Prouerbio. 10. Labia iusti considerant placita, & os impiorum peruersa. Cum ex abundantia cordis os loquatur. Mat. 12. Verbum solum est cor vnde frequenter exit conuiciū: & in veritate rusticus est, qui rusticitatem libenter dicit. Quod valde peruersus est qui conuiciū dicit, ex hoc potest patere: quia aut conuiciū quod ipse dicit est malū pænæ, aut malum culpæ. Si malū pænæ est, cum malum pænæ à Deo sit, ipse dicendo opprobriū homini, exprobrat creatori eius. Prouerbio. 17. Qui despicit patrem, exprobrat factori eius. Si verò est malum culpæ, diabolicum est gaudere de hoc quod aliquis illud commiserit. Levitic. 19. Si habitauerit aduena in terra vestra, & moratus fuerit inter vos, non exprobrete ei, sed sit inter vos quasi indigena.

na. Aduena est homo, qui magnus peccator fuit, cui peccatum suū exprobandū nō est. Vnde Eccl. 8. Ne despicias hominem auertentē se à peccato, neque improperes: ei memēro quoniam omnes in corruptione sumus. Specialiter autem cauendū est ne cōiitiū correctioni admisceatur: sicut faciūt quidā qui sub specie correctionis cōiitiātur hominibus. vnde Eccl. 19. Est correctio mēdax in ore cōrumeliosi. Verē mēdax est talis correctio. Mentitur enim talē correctionē, cū potius sit cōiitiatio. Tullius in tract. de Amicitia: Monere & moneri est officiū veræ amicitia, ita tamē q̄ adulationē careat admonitio, & contumelia obiurgatio. & Prou. 12. Qui suavis est, vivit in moderationibus, in suis admonitionibus relinquit contumeliā. Homo māsuētus moderatē corripit, & sic vitā animæ suæ seruat: homo iracūdus immoderatē corripiedō ipsam perdit vitā. Cauendū est ab immoderata & immāsuēta correptione. Nisi enim homo caueat sibi, ipse ignē incēdit quē debuit extinguere, & occidit quē debuit sanare, & teneret de dāno quod verbū incautē ab eo prolatū fecerit. Ad primū pertinet illud Eccl. 8. Nō incendas carbones peccatorū arguēs eos. Ad secundū pertinet illud Pro. 15. Lingua placabilis lignū vitæ: quæ autē immoderata est, cōteret spiritū. Lingua māsuēta lignū seu arbor vitæ est. Occasio enim vitæ spiritualis est illis quos corripit: sed lingua immoderata cōteret spiritū tā corripiedō, quā eius q̄ corripitur. Ad tertiū pertinet illud Exod. 22. Si egressus ignis inuenerit spicas, & cōprehenderit acervos frugū, siue stantes segetes in agris, reddet dānum q̄ ignē succēderit, quod de igne iræ potest intelligi, cuius dānum tenetur reddere, qui verbo incauto illud succēderit.

De peccato contentionis, & de eius prohibitione. PARS I.

Sequitur de peccato contentionis. A quo peccato, Primo deberet cohibere homines, quia Augustin. Nihil est similius actibus dāmonū, quā litigare, vnde seruos diaboli nō Dei se ostendūt, qui litigant. 2. ad Timo. 2. Seruum Domini non oportet litigare, sed mansuetum esse ad omnes. Item Apost. 1. Corin. 11. Si quis vult contentiosus esse, nos talem consuetudinem nō habemus. ¶ Secundō deberet homines cohibere à contentione hoc, quod separare se à contentione, nobile est. vnde Prou. 20. Honor est homini, qui separat se à contentione. Contendere autem ignominiosum est. Sene. Muliebre est litigare. ¶ Tertio deberet cohibere homines à contentione hoc, q̄ litigare signum est stultitiæ seu superbiæ, & pueritatis, & malitiæ. Ad primum pertinet illud Prouer. 18. Labia stulti miscēt se ri-